

KOVÁCS ISTVÁN

SZENT JÁNOS KATEDRÁLIS, 1944

Elégsz, és nem tudod, hogy szabad leszel-e.

(C. K. Norwid)

Feszületre szenesedik a város
az óra mutatója alatt.
Meg-megcsuklik a templomon a láng,
az épületek testéből víz fakad.

A kereszthajó a senki földje.
Géppuska szól a karzaton.
Nem tud felállni Krisztus a kereszttel,
arcra borulva haldoklik az öszült falakon.

Pokollá forrósodik tekintete,
töviskoszorúját tűzbe veti,
a Szent szobra a kőre zuhan,
ujjait a szószékre mereszti.

A főoltár alatt égnek el a sebesültek.
Lángszórókba sül az akarat.
S belepirosodik az Isten,
ha a hívő keze arcára tapad.

MEGÚJULÁS

Vadszöllőindák nyújtózkodnak,
kizöldülnek a sebzett házfalak,
aranyport hintő éveik
a kőjárdára hullanak.

De elérik a csapzott háztetőt,
esőcsatornák fölé szőnek lugast,
s a villámhárító lándzsáján kibontják
vértelen győztes zászlóikat.

GÁL SÁNDOR

EGY PARTIZÁN HALÁLÁRA

Egyszer te édes tejet szoptál
illatos lányokra hajoltál
szagoltál esőt, buta virágot.

Körülvesznek most lüktető rácsok
s füledben üvöltve pereg a dob
potyognak az égből vas-angyalok